1901

2021

Szymanowski
Mahler

Koncerty pamięci
Maestro Kazimierza Korda
w pierwszą rocznicę śmierci

Sezon jubileuszowy
2021 / 2022

29/30.04

Filharmonia
Narodowa

fot. Piotr Gajewicz / Archiwum Filharmonii Narodowej

120!

Kazimierz Kord w Filharmonii Narodowej, lata dziewięćdziesiąte XX wieku

Dyrektor Artystyczny
Music and Artistic Director

Andrzej Boreyko

Dyrektor Honorowy
Honorary Director

Kazimierz Kord

English summary ➔ go to page 26

29.04.2022

piątek / 19:30 / Sala Koncertowa
transmisja radiowa ➔ Polskie Radio SA Program 2

30.04.2022

sobota / 18:00 / Sala Koncertowa

Koncert symfoniczny

Pamięci maestro **Kazimierza Korda**
w pierwszą rocznicę śmierci

Boreyko Hadelich

Na koncerty zaprasza
PKO Bank Polski
Strategiczny Mecenas Roku
Filharmonii Narodowej

Bank Polski

Wykonawcy

Orkiestra Filharmonii Narodowej
Andrzej Boreyko – dyrygent
Augustin Hadelich – skrzypce

Filharmonia Narodowa zastrzega sobie możliwość zmiany programu i wykonawców.
Podczas koncertu obowiązuje zakaz fotografowania, filmowania i nagrywania dźwięku.
Prosimy również o wyłączenie telefonów komórkowych i sygnałów zegarków elektronicznych.

Program

Karol Szymanowski (1882–1937)
I Koncert skrzypcowy op. 35 [26′]
(1916)

••• Przerwa (ok. 20 minut)

Gustav Mahler (1860–1911)
V Symfonia cis-moll [68′]
(1901–1902/1905)

Trauermarsch: In gemessenem Schritt. Streng. Wie ein Kondukt
Stürmisch bewegt, mit größter Vehemenz
Scherzo: Kräftig, nicht zu schnell
Adagietto: Sehr langsam
Rondo-Finale: Allegro

Orkiestra Filharmonii Narodowej po raz ostatni wykonała *I Koncert skrzypcowy* Szymanowskiego w październiku 2016 roku (Maria Machowska – skrzypce, Jacek Kaspszyk – dyrygent), a *V Symfonię* Mahlera zagrała w maju 2012 roku (Yoel Levi – dyrygent).

fot. Piotr Gajewicz / Archiwum Filharmonii Narodowej

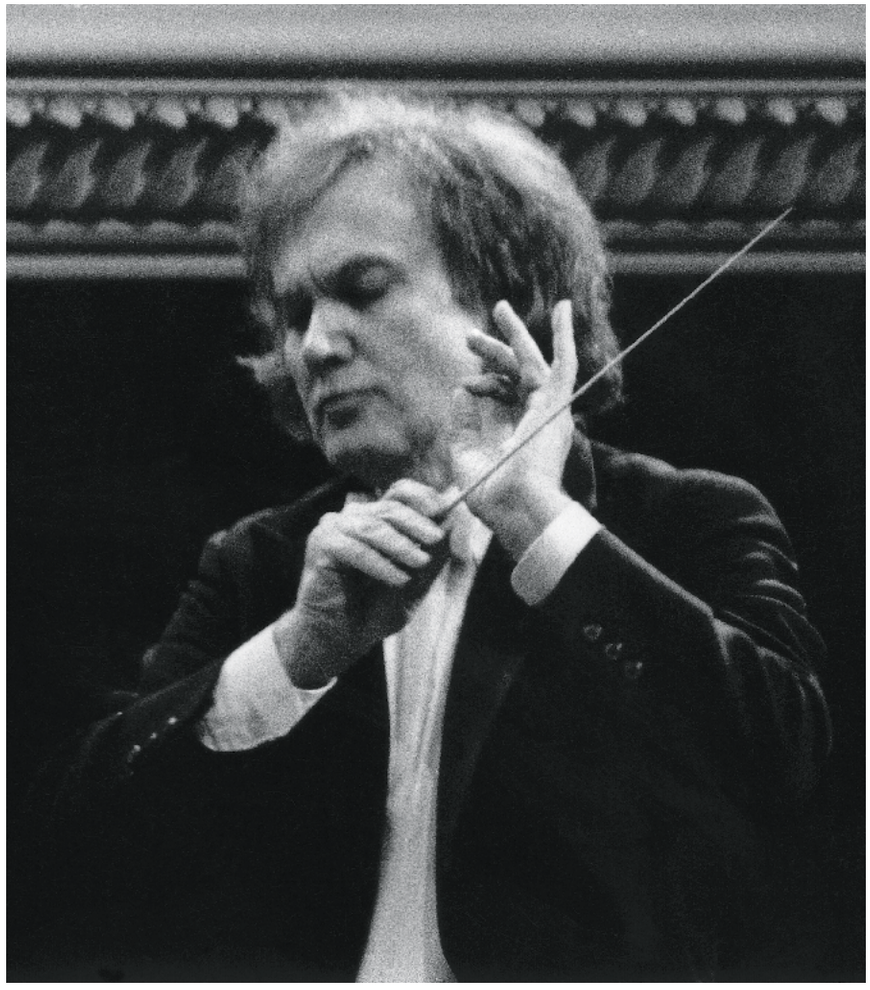

Kazimierz Kord, lata osiemdziesiąte XX wieku

Kazimierz Kord

(18.11.1930 – 29.04.2021)

Dyrektor Honorowy Filharmonii Narodowej od 2002 roku.

Jako artysta bardzo związany z własnym krajem, od początku swej działalności pełnił ważne funkcje w polskich instytucjach muzycznych. W 1962 roku został najmłodszym szefem teatru operowego na świecie – dyrektorem i kierownikiem artystycznym Miejskiego Teatru Muzycznego w Krakowie. W czasie ośmioletniej pracy przygotował około 30 premier operowych i baletowych, a niektóre z nich także reżyserował. Dzięki jego działalności instytucja ta osiągnęła szczytowy poziom artystyczny. Przez cztery lata był szefem Wielkiej Orkiestry Symfonicznej Polskiego Radia i Telewizji w Katowicach.

Od 1977 do jubileuszowego dla Filharmonii Narodowej roku 2001 był jej Dyrektorem Naczelnym i Artystycznym. W tym czasie instytucja ugruntowała swą pozycję w świecie. Z zespołami FN artysta odbył ponad 30 wielkich, uwieńczonych sukcesami tournée koncertowych, które objęły najważniejsze ośrodki muzyczne świata.

W latach 2005–2006 Kazimierz Kord sprawował funkcję Dyrektora Muzycznego Teatru Wielkiego – Opery Narodowej (*Dama pikowa*, *La Bohème*, *Czarodziejski flet*, *Harnasie*). Równolegle z działalnością w kraju, rozpoczął występy poza granicami Polski, dyrygując wieloma orkiestrami w Europie, Japonii i Ameryce.

Jego wielkim osiągnieciem na polu muzyki operowej była wieloletnia współpraca z Metropolitan Opera w Nowym Jorku (*Dama pikowa*, *Aida*, *Così fan tutte*, *Makbet*, *Borys Godunow* na otwarcie sezonu 1977/1978) i z Operą

w San Francisco (m.in. *Falstaff* i *Otello*). W Europie związany był z teatrami operowymi Amsterdamu, Monachium, Düsseldorfu, Londynu (Royal Opera House, Covent Garden) i Kopenhagi (Royal Danish Opera).

W Stanach Zjednoczonych dyrygował wieloma zespołami symfonicznymi, m.in. w Chicago, Cleveland, Pittsburghu, Detroit, Dallas, Cincinnati (gdzie przez pewien czas był pierwszym gościnnym dyrygentem). W Europie koncertował m.in. w Londynie, Paryżu, Berlinie, Wiedniu, Rzymie, Amsterdamie, Leningradzie, Hamburgu, Kolonii, Frankfurcie, Moskwie i Stuttgarcie. W latach osiemdziesiątych przez sześć sezonów był szefem SWR Sinfonieorchester Baden-Baden. W Japonii był gościem orkiestr m.in. w Osace i Tokio.

Zainteresowania artystyczne Kazimierza Korda obejmowały dzieła różnych epok i stylów, jednak preferencje muzyczne koncentrowały się na wielkich formach o dużych napięciach dramatycznych i utworach współczesnych, prezentowanych m.in. podczas Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Współczesnej „Warszawska Jesień", Forum Lutosławskiego czy Donaueschinger Musiktage.

Artysta dokonał wielu radiowych i płytowych nagrań dla renomowanych firm płytowych: Decca, Deutsche Grammophon, EMI, Philips. Z ostatnich rejestracji dokonanych z zespołami Filharmonii Narodowej należy wymienić komplet symfonii Beethovena (PolMusic, CD Accord), utwory Góreckiego (Philips), Szymanowskiego, Pendereckiego, Panufnika i Szymańskiego (CD Accord). Przyznano mu liczne nagrody i odznaczenia krajowe i zagraniczne, m.in. Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (2001), Diamentową Batutę (2005) oraz Złoty Medal „Zasłużony Kulturze Gloria Artis" (2005).

Wspomnienia o Kazimierzu Kordzie

Maestro Kazimierz Kord pozostanie w naszej pamięci jako człowiek wielkiej klasy, obeznany ze wszystkimi dziedzinami sztuki, równocześnie skromny i przyjacielski. Był niezwykle emocjonalny w interpretowaniu muzyki, a także zafascynowany wszystkimi nowościami technicznymi i cieszący się nimi. Koncertowanie w najlepszych salach na świecie i 25 lat pracy z wymagającym dyrygentem dało nam poczucie spełnienia i satysfakcji zawodowej. Cieszymy się, że mieliśmy możliwość pracować przez wiele lat z tak niezwykłym artystą.

Ewa Marczyk
koncertmistrz OFN (1977–2014)
Marek Marczyk
altówka
muzyk-solista OFN (1983–2017)

Moje pierwsze kroki w Orkiestrze Filharmonii Narodowej stawiałem pod kierunkiem Dyrektora Kazimierza Korda. Maestro twierdził, że próby są najważniejsze, więc dużo pracowaliśmy. Procentowało to później na koncertach w najbardziej prestiżowych salach na świecie, np. w Carnegie Hall w Nowym Jorku, Chicago Symphony Hall, Suntory Hall w Tokio, Royal Festival Hall w Londynie i wielu innych.
Maestro lubił rozmawiać z muzykami, interesował się ich życiem prywatnym, pomagał w trudnych sytuacjach życiowych. Zachęcał nas do działalności kameralnej, zapraszał do występów w koncertach kameralnych FN, abyśmy rozwijali również nasze zdolności poza orkiestrą symfoniczną.

Grzegorz Osiński
skrzypce
muzyk OFN od 1989 roku

Dzisiejszy koncert, jak i pierwszy, w którym miałem zaszczyt zagrać pod batutą Maestro Kazimierza Korda łączy muzyczna, symboliczna dla mnie klamra. V Symfonia *Mahlera, maj 1985 i kwiecień 2022. Pierwsze próby i pierwsze koncerty w Filharmonii Narodowej. Wszystkie te niezwykłe dla młodego muzyka wydarzenia miałem szczęście przeżyć pod skrzydłami Dyrektora Kazimiera Korda.*
Dyrektor… jaki był, dlaczego w tak szczególny sposób pozostał we wdzięcznej pamięci nas wszystkich – muzyków Orkiestry? Znaliśmy go najlepiej, bo był z nami najbliżej. Towarzyszył nam w codziennym życiu nie tylko w oczywisty sposób jako szef zespołu, perfekcyjny dyrygent i wytrwały w pracy nad realizacją swojej wizji dzieła Muzyk.
W latach osiemdziesiątych ubiegłego stulecia realia życia w Polsce były zupełnie inne niż obecnie. Tu w Filharmonii tworzyliśmy muzyczną rodzinę, a poza jej murami zmagaliśmy się z wieloma trudnymi dzisiaj do wyobrażenia niedogodnościami.
Ze wzruszeniem wspominam zaangażowanie Dyrektora w tę naszą poza-muzyczną egzystencję. W głęboko ludzkim, często prozaicznym aspekcie interesował się swoimi muzykami – każdym z nas. Pomagał naprawdę skutecznie, nasze losy nie były mu obojętne. Nigdy nie zapomnę bezcennego, niemożliwego do zdobycia wtedy w Polsce leku dla mojej chorej żony, który Dyrektor jakimś cudem zdobył i po prostu ofiarował naszej rodzinie…
Był zawsze bliski. Znał imiona naszych dzieci, cieszył się z ich narodzin. Dzieci lat osiemdziesiątych są już dorosłymi ludźmi. Czas płynie, ale w naszych sercach Dyrektor Kazimierz Kord pozostanie na zawsze. Człowiek pełen życzliwości i empatii. Dyrektor – Przyjaciel.

Andrzej Budejko
fagot
muzyk-solista OFN od 1986 roku

Kazimierz Kord był moim dyrektorem od kwietnia 1979 do końca 2001 roku. W tych czasach Orkiestra FN odbywała liczne tournée, grając w najlepszych salach koncertowych na świecie, jak np. w australijskiej Perth Concert Hall w 1980 roku – był to jeden z pierwszych wyjazdów zagranicznych.
Dyrektor Kord był bardzo pracowitym człowiekiem, któremu zależało na ciągłym doskonaleniu poziomu naszego zespołu. Starał się jednocześnie pomagać ludziom w bardzo różny sposób. Pochodził z rodziny lekarskiej i często udzielał nam praktycznych porad zdrowotnych.
Pamiętam dobrze pewne humorystyczne zdarzenie (na początku lat osiem-dziesiątych ubiegłego stulecia) podczas próby do Uwertury „Eleonora" *Beethovena. Jeden z trębaczy brał udział tylko w tym jednym utworze i po przegraniu go poszedł sobie do domu. Dyrektor Kord jednak w dalszej części próby wrócił do* Uwertury, *a trębacza za jego pulpitem zabrakło! Wtedy dyrygent skwitował: „Napaskudził, napaskudził i poszedł". Od tej pory nasz kolega zyskał przezwisko „Paskudnik".*
Pracę z Maestro Kordem wspominam dzisiaj z sentymentem, starał się nam przekazać jak najwięcej, jego duch jest nadal obecny nie tylko w gmachu FN, ale także w nas samych.

Jerzy Cembrzyński
kontrabas
muzyk-solista OFN od 1979 roku

Maestro Kazimierz Kord – mój pierwszy szef w Filharmonii Narodowej – pozostanie w mojej pamięci jako człowiek bardzo wymagający – tytan pracy, dla którego – odnosiłem takie wrażenie – było zawsze za mało prób, bo zawsze pozostawało coś do poprawienia, udoskonalenia. Zapamiętam Go również jako człowieka czułego na problemy „swoich" muzyków, wspomagającego – nierzadko materialnie.

Krzysztof Bednarczyk
trąbka
muzyk-solista OFN od 1984 roku

29 kwietnia 2022 roku o godz. 19.00
w Sali Balowej Filharmonii Narodowej
odbędzie się uroczyste odsłonięcie popiersia
Maestro **Kazimierza Korda**
w pierwszą rocznicę śmierci artysty.

Rzeźba autorstwa Czesława Dźwigaja powstała
z inicjatywy i dzięki staraniom rodziny Kazimierza Korda,
państwa Zofii i Antoniego Witów oraz Filharmonii Narodowej.

Czesław Dźwigaj (ur. 1950)

Studia ukończył na Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie, na której uzyskał wszystkie stopnie kariery naukowej. Do roku 2019 prowadził tam Pracownię Rzeźby w Ceramice. Jest laureatem wielu nagród, m.in. Złotego Medalu i I miejsca na Biennale im. Dantego w Rawennie oraz Złotego Medalu „Zasłużony Kulturze Gloria Artis" (2018).
W dorobku artystycznym ma kilkadziesiąt pomników zrealizowanych na wszystkich kontynentach świata, a także szereg całościowych realizacji wnętrz sakralnych, polichromii i witraży. Brał udział w setkach wystaw zbiorowych, miał kilkadziesiąt wystaw indywidualnych. Jest autorem 82 pomników poświęconych Ojcu Świętemu Janowi Pawłowi II za granicą (Stany Zjednoczone, Kanada, Argentyna, Niemcy, Włochy, Portugalia, Francja, Litwa, Rumunia), jak również wielu rzeźb w Polsce, takich jak m.in. Grudzień 1970 w Szczecinie, Henryk Sienkiewicz w Szczawnicy, Zygmunt August w Augustowie, Ksiądz Piotr Skarga w Krakowie czy Nikifor w Krynicy-Zdroju.

Omówienie programu

Bohdan Pociej*

Szymanowski

Karol Szymanowski jest typowym twórcą „z pogranicza epok", z jakże charakterystycznymi okresami rozwoju. Wyrasta z kręgu muzyki niemieckiej i podobnie jak niemal wszyscy wybitni twórcy jego pokolenia (Schönberg, Berg, Bartók, Hindemith), przechodzi młodzieńczą „chorobę" neoromantyzmu (dzieła tego okresu to niemal w całości dziś już dla nas tylko „dokumenty epoki"); okres radykalnych dźwiękowych poszukiwań (okres impresjonistyczno-ekspresjonistyczny ze szczytowym dziełem „rozkładu" – *III Symfonią*) i wreszcie okres pełnej stabilizacji (*Stabat Mater*, *Harnasie*, *IV Symfonia*, tzw. okres narodowy). Szymanowski zatrzymuje się na tym mniej więcej stopniu radykalizmu dźwiękowego, co Strawiński czy Hindemith. Nie idzie dalej niż większość ówczesnej awangardy europejskiej. Nie wykracza poza negację.

Romantycznej ekspresji Szymanowski nie pozbył się nigdy, mimo iż niejednokrotnie w rozmowach, listach czy artykułach dawał wyraz swojej awersji do romantyzmu, mimo że dzieła ostatniego okresu są nacechowane niejednokrotnie typem emocji „obiektywnej". A kto wie, czy właśnie ów typ subiektywnej „romantycznej" ekspresji (tak charakterystyczny dla drugiego okresu twórczości Szymanowskiego) nie decyduje, w głównej mierze, o indywidualności i specyfice jego stylu? [...]

* Tekst pochodzi z programu koncertu 14 marca 1958 roku.

Terenem najpełniejszego przejawu „emocji subiektywnych" – swoistego „ekspresjonizmu" Szymanowskiego – jest, obok *III Symfonii*, *I Koncert skrzypcowy*. Pracę nad tym utworem rozpoczął w roku 1918, równolegle z *III Symfonią* i tym między innymi tłumaczy się bliskie pokrewieństwo emocjonalne obu utworów, mimo że (jak to podkreśla w jednym z listów sam Szymanowski) *Koncert* nosi lżejszy charakter. Z owego okresu datuje się bliska przyjaźń ze znakomitym skrzypkiem Pawłem Kochańskim, który wtajemniczał Szymanowskiego w skomplikowane problemy wykonawcze skrzypiec, a do samego *Koncertu*, dawnym zwyczajem sławnych wykonawców, dokomponował kadencję. Skrzypce, jako instrument szczególnie podatny na oddanie stanów zmysłowo-ekstatycznych, zajmują w twórczości Szymanowskiego rolę wyjątkowo uprzywilejowaną; są jednym z głównych nosicieli najbardziej osobistej ekspresji, zarówno w utworach solowych (*Mity*), jak i w partiach orkiestralnych (*III Symfonia*). Trudno we współczesnej literaturze muzycznej o bardziej wyrafinowane i subtelne efekty kolorystyczne wydobywane z wysokich rejestrów skrzypiec.

U podstaw inspiracji muzycznej *I Koncertu* leży tekst poetycki – młodopolski, fantastyczno-wizyjny wiersz Tadeusza Micińskiego, *Noc majowa*. Literatura, programy literackie, zawiłe i często nieuchwytne drogi realizacji literackich podniet w kształty muzyczne to osobny, bardzo ważny problem przy rozpatrywaniu twórczości Szymanowskiego. Indywidualność twórcza kompozytora – pisze Jarosław Iwaszkiewicz, który trochę bliżej zajął się tym zagadnieniem – była szczególnie podatna na wszelkie podniety natury artystycznej. Napotkane na drodze życia rzeźby, obrazy, wiersze, potrącały twórcze elementy jego istoty, wywołując natychmiastowe muzyczne echa. Jednak specjalnie wrażliwy był Szymanowski na podniety literackie. [...] Związek programu poetyckiego z *I Koncertem* jest luźny i raczej nieobowiązujący (zresztą, w którym pełnowartościowym utworze muzycznym program może „obowiązywać" na serio?), ważny głównie ze względu na poznanie genezy dzieła, nie na jego estetyczne przeżywanie. Na muzyczność wiersza zwraca w swojej monografii uwagę Stefania Łobaczewska i na pewno ta właśnie cecha musiała frapować Szymanowskiego. Z pewnością także doszukać

się można odpowiedników atmosfery utworu poetyckiego w wyrazie samej muzyki *Koncertu*. Pozostawmy jednak tę sprawę badaczom pogranicza muzyki i literatury.

Architektonikę *Koncertu* cechuje płynność, brak wyraźnego rozczłonkowania na poszczególne części (naturalnie, dadzą się one wyodrębnić w ramach muzykologicznej analizy). Z klasyczną czy romantyczną formą koncertu jako trzyczęściowego tryptyku z obowiązkowym allegrem sonatowym w części pierwszej, utwór ten ma niewiele wspólnego, tak jak niewiele ma wspólnego *III Symfonia* z formą „normalnej" symfonii. W ogóle jest to okres najsilniejszego buntu przeciw konwencjom formalnym.

Melodyka skrzypiec jest asymetryczna, kapryśna, niekrępowana żadnymi schematami, o pewnej typowej dla Szymanowskiego kontemplacyjnej statyczności. Natomiast partie orkiestry budowane są z drobno-motywicznej, ruchliwej, typowo impresjonistycznej tkaniny, może nie tyle plam, co kresek barwnych. Na ów kontrast między płynną, kantylenową partią skrzypiec, będącą głównym nosicielem lirycznej i subiektywnej ekspresji, a jakby „obiektywną" w wyrazie fakturą orkiestry, zwracają uwagę badacze twórczości Szymanowskiego jako na fakt bardzo charakterystyczny i wysnuwają z tego dość daleko idące wnioski:

> *Kto wie* – pisze Łobaczewska – *czy nie odczuł tu już Szymanowski także i kontrastu między swym własnym światem uczuciowym, który zamknął w pełnej zadumy i kontemplacji kantylenie skrzypiec, a obrazem nowego, współczesnego, tworzącego się dokoła niego, świata, który jego głębię uczuciową, skierowaną ku swemu „ja", zmieniał na zwielokrotnione tempo życia współczesnego, na wielkość zainteresowań bardziej na powierzchni życia leżących, uciekających od własnej jaźni w sferę zjawisk zewnętrznych, zainteresowań technicznych i praktycznych, mających udoskonalić i wzbogacić zbiorowe formy tego życia, nieraz nawet na niekorzyść jednostki. Bo ten dźwiękowy obraz masy orkiestralnej, nieskoncentrowany dokoła jakiegoś jądra tematycznego, pozbawiony celowo wszelkiego wyrazu lirycznego, zdaje się oddawać tę atmosferę w sposób niezwykle trafny.*

Olgierd Pisarenko*

Mahler

Spójny, stanowiący osobliwą organiczną jedność kompleks dziesięciu symfonii Gustava Mahlera (ostatnia, niedokończona, znana jest w rekonstrukcji Deryka Cooke'a) zawiera bardzo istotną cezurę oddzielającą pierwsze cztery symfonie od trzech następnych. Pierwsze cztery, mocno związane z twórczością pieśniarską Mahlera, są swego rodzaju poszerzeniem, przedłużeniem liryki wokalnej, jej rzutowaniem na gatunek symfoniczny. Uwikłane w krąg typowo romantycznych wyobrażeń i symboli z poezji *Des Knaben Wunderhorn* nie tylko z uwagi na daty powstania (1888, 1894, 1896, 1900) należą do XIX stulecia. Źródłem inspiracji było tu mistyczne pojmowanie życia i natury, celem – rozwiązywanie zagadki świata. Temat jednak z czasem się wyczerpał (choć w *IV Symfonii* ubrany jest w tak uroczą szatę bajki i naiwnej dziecięcej wiary); artysta musiał szukać nowej drogi.

„Skończyła się walka o światopogląd za pomocą muzyki – tak scharakteryzował ów moment w swych wspomnieniach o Mahlerze Bruno Walter – teraz pragnie on pisać muzykę po prostu jako muzyk". Istotnie, trzy symfonie powstałe w latach 1902, 1904 i 1905 nie są już, jak poprzednie, manifestacjami wizjonerskiego mistycyzmu: to dzieła zrodzone z czysto muzycznego impulsu, zwrócone ku światu, ku teraźniejszości i ku człowiekowi. Odrzucenie przez Mahlera muzycznej „filozofii" i „literatury" nie było zresztą spowodowane żadnymi zewnętrznymi okolicznościami (choć związki Mahlera z artystyczną bohemą stopniowo ulegały osłabieniu, odkąd objął prestiżowe stanowisko dyrektora wiedeńskiej Hofoper) – było po prostu wynikiem wewnętrznego dojrzewania artysty. Nie odżegnując się od programowości *tout court*, obwarował się wobec niej istotnymi zastrzeżeniami. „Jeśli się chce tworzyć muzykę – pisał w 1904 roku do BrunoWaltera – to nie można usiłować malować, pisać poezję czy opowiadać. Jednakże to, o czym mówi muzyka, to tylko człowiek w jego wszystkich przejawach (a więc czujący,

* Tekst pochodzi z programu koncertu 24 maja 1986 roku.
Orkiestrą FN dyrygował wówczas Kazimierz Kord.

myślący, oddychający, cierpiący). Trudno byłoby coś poza tym powiedzieć przeciwko programowi [...] – ale wypowiadać się powinien muzyk, a nie literat, filozof czy malarz (choć wszyscy oni zawierają się w muzyku)".

Mahler, w zasadzie wierny klasyczno-romantycznej formie symfonii, traktował ją jednak z daleko idącą swobodą, zmieniając kolejność części, zwiększając ich liczbę, a przede wszystkim kształtując ich wewnętrzny przebieg w bardzo indywidualny sposób, zbliżony – jak zauważa Adorno – do techniki powieściowej; tok muzyczny wydaje się tu mianowicie bardziej następstwem indywidualnych wydarzeń, rodzajem strumienia świadomości, niż wypełnieniem jakiegoś z góry przyjętego planu. Ale symfonia dla Mahlera to więcej niż muzyczny gatunek – to swego rodzaju uniwersum. Mieści ona w sobie harmonię i chaos, szlachetność i pospolitość, piękno i brzydotę, powagę i ironię. Jest banalna i wyszukana, prosta i perfekcyjna. Zbiera w sobie siłę inspiracji płynącą z różnych źródeł. Warto tu zacytować wspomnienie Jeana Sibeliusa, który zetknął się z Mahlerem w Helsinkach, gdzie ten jesienią 1907 roku prowadził wykonanie *V Symfonii*:

> *Gdy zaczęliśmy rozmawiać o istocie symfonii, starałem się podkreślić, jak bardzo podziwiam ścisłość i styl oraz głęboką logikę, która wewnętrznie wiąże wszystkie motywy. Odpowiadało to doświadczeniu, jakie zdobyłem w trakcie mojej pracy kompozytorskiej. Mahler był jednak całkiem odmiennego zdania: „Nie, symfonia musi być jak świat. Musi obejmować wszystko".*

V Symfonia, trwająca blisko godzinę, jest takim światem. Rozciąga się on pomiędzy marszem żałobnym (to jeden z owych niezwykłych Mahlerowskich marszów, przepełnionych nostalgią bądź ironią, płynących w miarowym rytmie, a jakby zastygłych, zakrzepłych w miejscu) a finałem, przeniknięty duchem klasycznej jasności i siły. Centrum owego świata stanowi *Scherzo*, obramowane dramatycznym, pełnym konfliktów *Allegrem* i sławnym *Adagiettem* na smyczki i harfę. *Scherzo* to nie jest bynajmniej rodzajowym lub tanecznym obrazkiem w dawnym stylu – jest muzyczną „grą sił", pełną energii i napięć; kompozytor pragnął tu – o ile wierzyć wspomnieniom

zaprzyjaźnionej z nim wiedeńskiej altowiolistki Natalie Bauer Lechner – stworzyć wrażenie „niesłychanej siły", przedstawić swego bohatera „w wyższym punkcie życia". Prawykonanie *V Symfonii* pod batutą kompozytora odbyło się 18 października 1904 roku w Kolonii. Przyniosło mu umiarkowany sukces.

Bruno Walter wspomina, że muzyka brzmiała nie dość klarownie i że on sam po raz pierwszy doznał rozczarowania, słuchając *Symfonii* Mahlera pod dyrekcją kompozytora. Mahler zdawał sobie oczywiście sprawę z potrzeby instrumentacyjnych korekt i niebawem dokonał dość gruntownej rewizji partytury. Jako urodzony perfekcjonista jednak na tym nie poprzestał – już po ukazaniu się drukiem nowej redakcji dzieła wprowadził prawie 270 poprawek do głosów orkiestrowych. Ostateczna wersja partytury wydana została 50 lat po śmierci kompozytora.

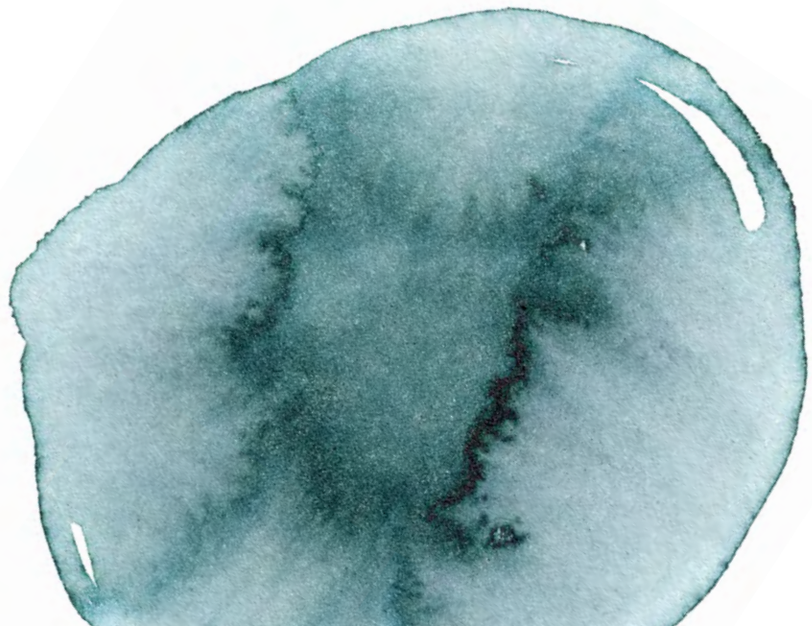

fot. Michał Zagórny

Andrzej Boreyko

dyrygent

Sezon 2021/2022 to trzeci rok pracy Andrzeja Boreyki na stanowisku dyrektora artystycznego Filharmonii Narodowej w Warszawie. Zaplanowane na ten czas zobowiązania dyrygenta z Orkiestrą FN obejmują występy podczas Festiwalu Eufonie, koncertu finałowego oraz koncertu laureatów XVIII Międzynarodowego Konkursu Pianistycznego im. Fryderyka Chopina w Warszawie, a także z okazji 120-lecia powstania Filharmonii Narodowej. Zespół pod batutą Andrzeja Boreyki planuje ponadto odbyć tournée po Stanach Zjednoczonych i Hiszpanii.

Obecny sezon to ósmy i jednocześnie ostatni rok Andrzeja Boreyki jako dyrektora muzycznego orkiestry filharmonicznej Artis-Naples, która dzięki jego inspirującemu kierownictwu znacznie podniosła swój poziom artystyczny. Dyrygent nadal tworzy interdyscyplinarne programy wydarzeń artystycznych, łączące różne dziedziny sztuki.

Do najważniejszych wydarzeń w poprzednich latach należały trasa koncertowa z Państwową Orkiestrą Symfoniczną Federacji Rosyjskiej (Hamburg, Kolonia, Frankfurt i Monachium) oraz z Filarmonica della Scala (festiwale w Lublanie, Rheingau, Gstaad i Grafenegg). Artysta występował również gościnnie z takimi zespołami, jak Seoul Philharmonic Orchestra, Orquesta Sinfónica de Galicia, Orchestra Sinfonica Nazionale della Rai, Sinfonia Varsovia (z Piotrem Anderszewskim podczas festiwalu Bridging Europe w Pałacu Sztuk w Budapeszcie), Mozarteumorchester Salzburg, Rundfunk-Sinfonieorchester Berlin, Frankfurt Museumsgesellschaft, z orkiestrami symfonicznymi Sydney, Toronto, Seattle, Minnesoty, San Francisco, Dallas i Detroit, a także z New York Philharmonic, Chicago Symphony Orchestra i Los Angeles Philharmonic. W 2019 roku poprowadził również Cleveland Orchestra.

Jako propagator muzyki współczesnej, Andrzej Boreyko w 2017 roku promował dzieła Victorii Borisovej-Ollas w ramach złożonego projektu koncertowo-nagraniowego z Royal Stockholm Philharmonic Orchestra.

W poprzednich latach Andrzej Boreyko pełnił funkcję dyrektora muzycznego takich zespołów, jak Jenaer Philharmonie, Symphoniker Hamburg, Berner Symphonieorchester, Düsseldorfer Symphoniker, Winnipeg Symphony Orchestra oraz Belgian National Orchestra.

fot. Suxiao Yang

Augustin Hadelich

skrzypce

Jeden z największych skrzypków naszych czasów. Perfekcyjnie opanował szeroki i brawurowy repertuar od Bacha po Brahmsa, od Bartóka po Adèsa. W 2018 roku „Musical America" przyznał mu tytuł „Instrumentalisty Roku". Jest nieustannie doceniany na całym świecie za fenomenalną technikę oraz natchnione i wnikliwe interpretacje.

Kulminację sezonu 2020/2021 artysty stanowiły wykonania *Koncertu skrzypcowego* Brahmsa z San Francisco Symphony pod dyrekcją Esy-Pekki Salonena. Latem 2021 roku skrzypek wziął też udział w festiwalach w Aspen, Colorado, Chicago (Grant Park Music Festival) i Bravo! Vail (USA) oraz Verbier (Szwajcaria).

Kolejny sezon artysta rozpoczął debiutem z Berliner Philharmoniker pod batutą Gustava Gimena (*II Koncert skrzypcowy* Prokofiewa) . Ważnymi wydarzeniami tego sezonu były również nominacja na artystę-rezydenta Frankfurter Museumsorchester, debiuty z Orchestre National de France, Prague Radio Symphony oraz ponowne występy z Danish National Symphony

Orchestra, Finnish Radio Orchestra, Houston Symphony, Minnesota Orchestra, Mozarteumorchester Salzburg, Münchner Philharmoniker, St. Louis Symphony Orchestra i WDR Sinfonieorchester.

Augustin Hadelich występował z największymi orkiestrami symfonicznymi Ameryki Północnej: Bostonu, Chicago, Montrealu, Cleveland, Filadelfii, Los Angeles, Nowego Jorku i wieloma innymi, a w Europie – m.in. z Gewandhausorchester Leipzig, London i Oslo Philharmonic, Royal Concertgebouw, a także Academy of St. Martin in the Fields. W odleglejszych rejonach świata koncertował z Hong Kong Philharmonic, New Zealand Symphony, NHK Symphony (Tokio), Seoul Philharmonic i Singapore Symphony Orchestra.

Współpracował z tak uznanymi dyrygentami, jak Marin Alsop, Stefan Asbury, Herbert Blomstedt, Thomas Dausgaard, Stéphane Denève, Thierry Fischer, Alan Gilbert, Hans Graf, Miguel Harth-Bedoya, Louis Langrée, Hannu Lintu, Andrés Orozco-Estrada, Vasily Petrenko, David Robertson, Jukka-Pekka Saraste, Leonard Slatkin, John Storgårds, Yan Pascal Tortelier, Krzysztof Urbański, Osmo Vänskä czy Jaap van Zweden.

Augustin Hadelich jest laureatem nagrody Grammy 2016, którą zdobył za nagranie *Koncertu skrzypcowego „L'Arbre des songes"* Henriego Dutilleux z Seattle Symphony (dyr. Ludovic Morlot). Jako artysta Warner Classics, zarejestrował ostatnio nominowany do Grammy dwupłytowy album, zawierający sześć solowych sonat i partit Bacha.

Urodzony we Włoszech w rodzinie niemieckiej skrzypek jest obecnie obywatelem amerykańskim. Uzyskał dyplom Juilliard School pod kierunkiem Joela Smirnoffa. Jego zwycięstwo w International Violin Competition of Indianapolis (2006) szybko zaowocowało serią koncertów na najbardziej prestiżowych scenach świata. Otrzymał liczne wyróżnienia, m.in.: Avery Fisher Career Grant (2009) i tytuł doktora *honoris causa* brytyjskiego University of Exeter (2017). Niedawno dołączył do kadry pedagogicznej wydziału instrumentalnego Yale School of Music.

Augustin Hadelich gra na skrzypcach Leduc, ex-Szeryng Giuseppego Guarneriego del Gesù z roku 1744, użyczonych mu dzięki wsparciu Tarisio Trust.

Orkiestra Filharmonii Narodowej

Warsaw Philharmonic Orchestra

fot. Michał Zagórny

Andrzej Boreyko
Dyrektor Artystyczny /
Music and Artistic Director

Maciej Tomasiewicz
Dyrygent – asystent /
Assistant Conductor

I Skrzypce / First Violins

Maria Machowska
koncertmistrz / leader
Krzysztof Bąkowski
koncertmistrz / leader
Stanisław Podemski
zastępca koncertmistrza /
deputy leader
Justyna Bogusiewicz
Joanna Jakobs
Marian Kowalski
Aleksandra Kupczyk
Agnieszka Lewandowska
Jan Lewtak
Mateusz Marczyk
Marcin Mazurek
Marzena Mazurek
Grzegorz Osiński
Krzysztof Ploch
Marek Powideł
Dobrosława Siudmak
Michał Szałach
Krystyna Wilczyńska
Agata Krystek
Marta Piórkowska

II Skrzypce / Second Violins

Piotr Tadzik
solista / soloist
Bogdan Śnieżawski
Dariusz Dęga
Katarzyna Dul
Grzegorz Groblewski
Izabela Hodor
Ada Kozyra-Dobrowolska
Bożena Michalska
Zuzanna Panas
Paweł Rybkowski
Piotr Sękowski
Magdalena Smoczyńska
Anna Stokowska
Krzysztof Trzcionkowski
Natalia Tuszyńska

Altówki / Violas

Marzena Hodyr
solistka / soloist
Marek Iwański
Piotr Bertling
Wiesława Duszak
Agnieszka Duź-Dymus
Katarzyna Henrych
Tomasz Karwan
Damian Kułakowski
Jakub Kowalik
Iwona Kuchna-Franco
Agnieszka Podłucka
Paulina Różańska-Czopka
Krzysztof Szczepański

Wiolonczele / Cellos

Karolina Jaroszewska-Rajewska
solistka / soloist
Aleksandra Ohar-Sprawka
solistka / soloist
Robert Putowski
solista / soloist
Agata Dobrzańska
Kazimierz Gruszczyński
Piotr Sapilak
Mateusz Szmyt
Bogusław Tomków
Mariusz Tondera
Angelica Wais
Jerzy Wołochowicz
Wojciech Skóra

Kontrabasy / Double Basses

Janusz Długokęcki
solista / soloist
Karol Kowal
Jerzy Cembrzyński
Piotr Chyła
Tomasz Januchta
Andrzej Jekiełek
Michał Kotowski
Marcin Wiliński

Flety / Flutes

Krzysztof Malicki
Urszula Janik-Lipińska
Joanna Gatniejewska
Seweryn Zapłatyński

Flet piccolo / Piccolo

Tomasz Bielski

Oboje / Oboes

Aleksandra Rojek
Piotr Lis
Łukasz Dzikowski

Rożek angielski / Cor anglais

Joanna Monachowicz

Klarnety / Clarinets

Adrian Janda
Grzegorz Wołczański
Krystyna Sakowska
Dariusz Elbe

Fagoty / Bassoons

Andrzej Budejko
Leszek Wachnik
Grzegorz Gołąb
Mariusz Oczachowski

Waltornie / Horns

Grzegorz Sabeł
Gabriel Czopka
Daniel Otero Carneiro
Aleksander Szebesczyk
Robert Duda
Maciej Kostrzewa

Trąbki / Trumpets

Krzysztof Bednarczyk
Kazimierz Adamski
Dorota Cholewa
Mariusz Niepiekło

Puzony / Trombones

Andrzej Sienkiewicz
Paweł Cieślak
Krzysztof Wojtyniak

Puzon basowy / Bass Trombone

Krzysztof Kott

Tuba

Arkadiusz Więdlak

Kotły / Timpani

Piotr Domański
Daniel Kamiński

Perkusja / Percussion

Tomasz Bielak
Wawrzyniec Dramowicz
Paweł Pruszkowski
inspektor orkiestry /
orchestra personnel manager

Harfy / Harps

Klara Wośkowiak
Barbara Witkowska

Fortepian / Piano

Grzegorz Gorczyca

Bibliotekarze Orkiestry / Librarians

Sławomir Bychawski
Aleksandra Świdzińska

Stroiciele / Tuners

Szymon Jasnowski
kierownik sekcji /
head of the tuning team
Jarosław Bednarski
Krzysztof Dymek

Obsługa techniczna estrady / Stagehands

Waldemar Frelak
Rafał Iżykiewicz
Michał Drewnik
Sebastian Michałek
Tomasz Śpiewak
Zbigniew Wierzbicki

29.04.2022

Friday / 7.30 pm / Concert Hall
radio broadcast ➔ Polish Radio Channel 2

30.04.2022

Saturday / 6 pm / Concert Hall

Symphonic Concert
In Memory of Maestro **Kazimierz Kord** on the First Anniversary of His Death

The Warsaw Philharmonic Strategic Patron of the Year –
PKO Bank Polski – warmly welcomes you to join us in these concerts

Performers

Warsaw Philharmonic Orchestra
Andrzej Boreyko – conductor
Augustin Hadelich – violin

Programme

Karol Szymanowski (1882–1937)
Violin Concerto No. 1, Op. 35 [26′]
(1916)

••• Intermission (ca. 20 min.)

Gustav Mahler (1860–1911)
Symphony No. 5 in C-sharp Minor [68′]
(1901–1902/1905)

Trauermarsch: In gemessenem Schritt. Streng. Wie ein Kondukt
Stürmisch bewegt, mit größter Vehemenz
Scherzo: Kräftig, nicht zu schnell
Adagietto: Sehr langsam
Rondo-Finale: Allegro

Short programme note

Bohdan Pociej

Karol Szymanowski is a typical epoch-straddling artist, with characteristic periods in his development as a composer. He emerged from the sphere of German music and, like nearly all the outstanding composers of his generation, passed through neoromanticism, followed by a period of impressionist-expressionist searching. Szymanowski never shed Romantic expression, his peculiar brand of which is manifested most fully in the First Violin Concerto, which he began working on in 1918. Dating from that period is his close friendship with the violinist Paweł Kochański, who familiarised Szymanowski with the complexities of violin playing. The musical inspiration behind the First Concerto derives from a poetical text: Tadeusz Miciński's fantastical-visionary Young Poland poem *Noc majowa* (*May night*). The design of the Concerto is marked by fluidity, with no clear division into movements.

Olgierd Pisarenko

For Mahler, the symphony was more than a musical genre – it was a universe unto itself. It encompasses harmony and chaos, the refined and the common, beauty and ugliness, gravity and irony. It is trivial and sophisticated, simple and perfect. It gathers inspirational force from a range of sources. The Fifth Symphony, lasting almost an hour, is just such a world, extending between a funeral march and a finale imbued with the spirit of Classical clarity and strength. At the centre of this world stands the *Scherzo*, framed by the dramatic, conflictual *Allegro* and the famous *Adagietto* for strings and harp. This *Scherzo* is by no means an old-style genre or dance scene; it is a musical 'power struggle' full of energy and tension. The Fifth Symphony was first performed, under the composer's baton, on 18 October 1904, in Cologne. It brought the composer moderate success.

The Warsaw Philharmonic reserves the right to change the programme and performers.
It is prohibited to take photos, make videos and record sound during the concert. The audience is also kindly requested to switch off their mobile phones and digital watch alarms.

Performers' notes

Andrzej Boreyko
conductor

2021/2022 season marks Andrzej Boreyko's third season as Music and Artistic Director of the Warsaw Philharmonic. The planned engagements with the Warsaw Philharmonic Orchestra this season include performances at the Eufonie Festival, the final and prizewinners' concerts of the 18th International Fryderyk Chopin Piano Competition in Warsaw and the Warsaw Philharmonic's 120th anniversary celebrations. The Warsaw Philharmonic Orchestra with Andrzej Boreyko will also be touring across the USA and Spain.

Now in his eighth and final season as Music Director of Artis–Naples, Andrzej Boreyko's inspiring leadership has raised the artistic standard of the Naples Philharmonic. He concludes his tenure as Music Director by continuing to explore connections between art forms through interdisciplinary thematic programming.

Highlights of previous seasons have included major tours with The State Academic Symphony Orchestra of Russia (to Hamburg, Cologne, Frankfurt, and Munich) and the Filarmonica della Scala (to Ljubljana, Rheingau, Gstaad, and Grafenegg festivals). Guest engagements from recent seasons include the Seoul Philharmonic Orchestra, Orquesta Sinfónica de Galicia, Orchestra Sinfonica Nazionale della Rai, Sinfonia Varsovia (with Piotr Anderszewski at the Bridging Europe festival at Müpa in Budapest), Mozarteumorchester Salzburg, Rundfunk-Sinfonieorchester Berlin, Frankfurt Museumsgesellschaft, Sydney, Toronto, Seattle, Minnesota, San Francisco, Dallas and Detroit symphony orchestras, as well as New York Philharmonic, Chicago Symphony and Los Angeles Philharmonic. In 2019, he conducted the Cleveland Orchestra.

An advocate for modern works, Andrzej Boreyko championed compositions by Victoria Borisova-Ollas in an extensive concert and recording project with the Royal Stockholm Philharmonic Orchestra in 2017.

Previous appointments include Music Director positions of the Jenaer Philharmonie, Symphoniker Hamburg, Berner Sinfonieorchester, Düsseldorfer Symphoniker, Winnipeg Symphony Orchestra and Belgian National Orchestra.

Augustin Hadelich
violin

Augustin Hadelich is one of the great violinists of our time. From Bach to Brahms, from Bartók to Adès, he has mastered a wide-ranging and adventurous repertoire. Named *Musical America*'s 2018 "Instrumentalist of the Year," he is consistently cited worldwide for his phenomenal technique, soulful approach, and insightful interpretations.

Augustin Hadelich's 2020/2021 season culminated in performances of the Brahms' Violin Concerto with the San Francisco Symphony conducted by Esa-Pekka Salonen. In the summer of 2021, he appeared at festivals in USA in Aspen, Colorado (Grant Park Music Festival) and Bravo! Vail as well as in Verbier (Switzerland).

The artist's 2021/2022 season started off with debut with the Berliner Philharmoniker with Gustavo Gimeno on the podium (Prokofiev's Violin Concerto No. 2). Other highlights of this season include being named Artist-in-Residence with the Frankfurter Museumsorchester, as well as debuts with Orchestre National de France and Prague Radio Symphony, and return engagements with the Danish National Symphony Orchestra, Finnish Radio Orchestra, Houston Symphony, Minnesota Orchestra, Mozarteumorchester Salzburg, Münchner Philharmoniker, St. Louis Symphony Orchestra, and WDR Sinfonieorchester.

Augustin Hadelich has appeared with every major orchestra in North America, including symphony orchestras of Boston, Chicago, Montréal, Cleveland, Philadelphia, Los Angeles and New York. In Europe, he has performed with the Gewandhausorchester Leipzig, London and Oslo Philharmonic, Royal Concertgebouw, as well as with Academy of St Martin in the Fields. Engagements in the Far East include the Hong Kong Philharmonic, New Zealand Symphony, NHK Symphony (Tokyo), Seoul Philharmonic and Singapore Symphony Orchestra.

He has collaborated with such renowned conductors as Marin Alsop, Stefan Asbury, Herbert Blomstedt, Thomas Dausgaard, Stéphane Denève, Thierry Fischer, Alan Gilbert, Hans Graf, Miguel Harth-Bedoya, Louis Langrée, Hannu Lintu, Andrés Orozco-Estrada, Vasily Petrenko, David Robertson, Jukka-Pekka Saraste, Leonard Slatkin, John Storgårds, Yan Pascal Tortelier, Krzysztof Urbański, Osmo Vänskä, Jaap van Zweden, among many others.

Augustin Hadelich is the winner of a 2016 Grammy Award for his recording of Henri Dutilleux's Violin Concerto *L'Arbre des songes*, with the Seattle Symphony under Ludovic Morlot. A Warner Classics Artist, his most recent release is a Grammy--nominated double CD of the Bach's six violin sonatas and partitas.

Born in Italy, the son of German parents, Augustin Hadelich is now an American citizen. He holds an Artist Diploma from The Juilliard School, where he was a student of Joel Smirnoff. After winning the Gold Medal at the 2006 International Violin Competition of Indianapolis, concerto and recital appearances on many of the world's top stages quickly followed. Among his other distinctions are an Avery Fisher Career Grant (2009) and an honorary doctorate from the British University of Exeter (2017). He has recently been appointed to the violin faculty at Yale School of Music.

Augustin Hadelich plays the violin "Leduc, ex-Szeryng" by Giuseppe Guarneri del Gesù of 1744, generously loaned by a patron through the Tarisio Trust.

PKO Bank Polski

Trwa jubileuszowy sezon Filharmonii Narodowej w Warszawie, której PKO Bank Polski jest strategicznym mecenasem. Długoletnia współpraca instytucji jest wyjątkowym przykładem współczesnego mecenatu i nawiązaniem do jego pięknej tradycji.

Zarówno PKO Bank Polski, jak i Filharmonia mają wspaniałą historię i dokonania, podejmują ambitne wyzwania i odważnie patrzą w przyszłość. Obie instytucje umiejętnie łączą wartości z tym, co praktyczne, biznes z artyzmem, a bogactwo oferty z potrzebami współczesnych odbiorców. Nieustannie szukają innowacyjnych rozwiązań.

120 lat działalności Filharmonii Narodowej w Warszawie to nieprzerwana troska o rozwój kultury muzycznej i odpowiedzialność za kształtowanie gustu pokoleń słuchaczy. Prezentacje utworów najwybitniejszych polskich i zagranicznych twórców, odkrywanie nowych trendów muzycznych oraz rozpowszechnianie dziedzictwa, zawsze z największą dbałością, wrażliwością i mistrzowskim kunsztem sprawiają, że każdy odbiorca poczuje głębię i istotę muzycznego przekazu.

PKO Bank Polski
Strategiczny Mecenas Roku
Filharmonii Narodowej w Warszawie

Z muzyką o muzyce

Wprowadzenia do koncertów symfonicznych

Serdecznie zapraszamy melomanów przed wszystkimi piątkowymi koncertami symfonicznymi o godz. 18:30 na wykłady omawiające dzieła wykonywane danego wieczoru.

Spotkania przygotowują wybitni polscy muzykolodzy oraz popularni dziennikarze i krytycy muzyczni, którzy w ciekawy sposób opowiadają o utworach prezentowanych podczas koncertu. Wykłady ilustrują wybranymi przez siebie fragmentami nagrań. Dzięki temu uczestnicy spotkań mogą w czasie koncertu słuchać dzieł muzycznych z większą wiedzą i świadomością ich przebiegu.

Prelekcje odbywają się w Sali Kameralnej (wejście od ul. Sienkiewicza) i są otwarte dla posiadaczy biletów na dany koncert (lub jego sobotnie powtórzenie) oraz dla członków Klubu Przyjaciół Filharmonii.

29.04.2022

piątek / 18:30 / Sala Kameralna

Wykład prowadzi:
Szymon Paczkowski

13.05.2022

piątek / 18:30 / Sala Kameralna

Wykład prowadzi:
Jacek Marczyński

Szymon Paczkowski

Muzykolog, profesor Uniwersytetu Warszawskiego. Jego zainteresowania badawcze koncentrują się wokół zagadnień historii i estetyki muzyki baroku, w szczególności twórczości J.S. Bacha. Autor dwóch książek o muzyce czasów baroku: *Nauka o afektach w myśli muzycznej I połowy XVII wieku* (1998) i *Styl polski w muzyce Johanna Sebastiana Bacha* (2011, wersja angielska 2017), redaktor tomu studiów *Bach and Chopin. Baroque Traditions in the Music of the Romantics* (2020) oraz licznych prac naukowych z zakresu historii muzyki od XVII do XIX wieku. Członek American Bach Society oraz Neue Bachgesellschaft e.V. w Lipsku.

Jacek Marczyński

Publicysta i krytyk muzyczny dziennika „Rzeczpospolita", współpracujący z „Ruchem Muzycznym" i miesięcznikiem „Teatr", wydawca fonograficzny, współorganizator imprez muzycznych, m.in. Międzynarodowych Konkursów Wokalnych im. Stanisława Moniuszki. Autor wydanego w 2011 roku *Przewodnika operowego*, a także książek *Wieczny idealista*, *Dziesięciu tańczących facetów, Dziesięć tańczących kobiet*, *Prywatny alfabet śpiewaków* oraz *Gawędy o operze*.

fot. Robert Balcerzak / Archiwum Filharmonii Narodowej

Kazimierz Kord, lata dziewięćdziesiąte XX wieku

Kalendarz koncertowy

8.05 niedziela
11:00 (dzieci 3–6 lat)
14:00 (dzieci 7–12 lat)
Sala Kameralna
Poranek i Popołudnie dla Małych Melomanów

Przystanek: Francja

Katarzyna Podlasińska – prowadzenie koncertów

8.05 niedziela / 18:00
Sala Koncertowa
Koncert muzyki chóralnej

Dona nobis pacem

Chór Filharmonii Narodowej
Bartosz Michałowski – dyrygent, dyrektor chóru
Marzena Hodyr – altówka
Karolina Jaroszewska-Rajewska – wiolonczela
Jakub Pankowiak – organy

Sylwestrow / Pärt / Urbaniak / Ešenvalds / Elgar / Ziółkowski / Dyczko / Miškinis / Vasks

13.05 piątek / 18:30
Sala Kameralna

Wykład wprowadzający do koncertu: **Jacek Marczyński**

13.05 piątek / 19:30
Sala Koncertowa

14.05 sobota / 18:00
Sala Koncertowa
Koncert symfoniczny

150. rocznica śmierci Stanisława Moniuszki

Orkiestra i Chór Filharmonii Narodowej
Przemysław Neumann – dyrygent
Wioletta Chodowicz – sopran
Łukasz Załęski – tenor
Szymon Mechliński – baryton
Łukasz Kocur – bas
Bartosz Michałowski – dyrektor chóru

Moniuszko / Karłowicz

15.05 niedziela / 18:00
Sala Kameralna
Recital fortepianowy

Ewa Pobłocka

Bach

Filharmonia Narodowa / Warsaw Philharmonic

ul. Jasna 5
00-950 Warszawa
tel. 22 55 17 111
filharmonia@filharmonia.pl
www.filharmonia.pl

Wydawca / Published by
Filharmonia Narodowa / Warsaw Philharmonic

Dział Wydawniczy Filharmonii Narodowej /
Warsaw Philharmonic Publishing Department

Kierownik działu / Head of Department
Ewa Chamczyk

Redaktor prowadzący / Managing editor
Dorota Żórawska-Dobrowolska

Opracowanie części angielskiej / English summary coordination
Martyna Ćwiek

Tłumaczenie / Translation
John Comber

Projekt graficzny / Graphic design
beton.

Skład / Desktop editing
studio typek

Cena / Price: 10 zł

Organizator

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Strategiczny Mecenas Roku

Bank Polski

Mecenas Roku

PGE Polska Grupa Energetyczna

Sponsorzy

FUNDACJA BNP PARIBAS

TAVEX

Patroni medialni

95 dwójka POLSKIE RADIO

RZECZPOSPOLITA

TVP KULTURA

TVP 3 WARSZAWA

Partnerzy

CAROLINA TOYOTA WOLA Hybrydowe Serce Warszawy

PZU FUNDACJA

Melon & CATERING

Bilety24

Bankowość Prywatna

WIRTUOZERIA W FINANSACH

www.pkobp.pl/bankowosc-prywatna/